

42216 - عصمت پیامبران

سوال

سوالی درباره‌ی عقیده دارم؛ آیا عقیده‌ی ما چنین است که پیامبران نیز دچار گناه می‌شوند و معصوم نیستند؟

پاسخ مفصل

پیامبران برگزیده‌ی انسان‌ها و گرامی‌ترین آفریدگان نزد الله هستند که آنان را برای تبلیغ دعوت لا اله الا الله برای مردم انتخاب کرده تا در تبلیغ شرایع الهی، واسطه‌ای میان او و بندگان باشند. آنان مامور به رساندن پیام‌های الله متعال هستند چنانکه می‌فرماید:

﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَ وَالنَّبُوءَةَ فَإِنْ يَكْفُرْ بِهَا هَؤُلَاءِ فَقَدْ وَكَلْنَا بِهَا قَوْمًا لَيَكْفُرُنَّ بِهَا﴾ [انعام/ ۸۹] (آنان کسانی بودند که کتاب و داوری و نبوت بدیشان دادیم؛ پس اگر اینان (مشرکان) بدان کفر ورزند، بی‌گمان گروهی [دیگر] را بر آن گماریم که بدان کافر نباشند).

وظیفه‌ی پیامبران، رساندن پیام‌های الله تعالی است، با وجود آنکه خود بشرند؛ بنابراین، آنان در مورد عصمت بر دو حال هستند:

۱- عصمت در تبلیغ دین.

۲- عصمت از اشتباهات بشری.

نخست: در مورد عصمت در تبلیغ دین؛ پیامبران در رساندن دین خداوند معصومند؛ یعنی چیزی از وحی پروردگار را کتمان نمی‌کنند و

از نزد خود چیزی به آن نمی‌افزایند. الله متعال خطاب به پیامبرش ﷺ می‌فرماید: **﴿يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ**

تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ﴾ [مائده/ ۶۷] (ای پیامبر! آنچه از جانب پروردگارت به سوی تو نازل شده را ابلاغ

کن، و اگر نکنی پیامبرش را نرسانده‌ای و الله تو را از [گزند] مردم در امان می‌دارد).

و می‌فرماید: **﴿وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضُ الْأَقَاوِيلِ لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ فَمَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَاجِزِينَ﴾** [حاقه/

۴۴-۴۷] (و اگر [او] پاره‌ای از گفته را [به دروغ] بر ما بسته بود دست راستش را سخت می‌گرفتیم، سپس رگ قلبش را پاره می‌کردیم

و هیچ یک از شما مانع از [عذاب] او نمی‌شد).

همچنین می‌فرماید: **﴿وَمَا هُوَ عَلَى الْغَيْبِ بِضَنِينٍ﴾** [تکویر/ ۲۴] (و او در [رساندن] امر غیب، بخیل نیست). شیخ عبدالرحمن بن

ناصر السعدی - رحمه الله - در تفسیر این آیه می‌گوید: «و او نسبت به آنچه به سوی وی وحی شده، بخیل نیست تا قسمتی از آن را

پوشاند، بلکه او **﴿عَلَمٌ﴾** امین اهل آسمان و زمین است که پیام‌های پروردگارش را به واضح‌ترین شکل ابلاغ نموده و درباره‌ی

رساندن هیچ بخشی از آن بخل به غنی و فقیر و رئیس و زبردست و مرد و زن و شهرنشین و صحرائنشین، بخل نورزیده؛ به همین

سبب هست که خداوند او را در امتی بی سواد و جاهل برانگیخت، اما از دنیا نرفت مگر آنکه همان بی سوادان تبدیل به علمای ربانی شدند...».

بنابراین، پیامبر در تبلیغ دین و شریعت پروردگار هرگز دچار هیچ اشتباهی - کوچک یا بزرگ - نمی شود بلکه همیشه از سوی پروردگار معصوم است.

شیخ عبدالعزیز بن باز - رحمه الله - می گوید: «همه ی مسلمانان بر این متفق هستند که پیامبران - به ویژه محمد ﷺ - از اشتباه در تبلیغ رسالت الله عزوجل معصوم هستند. الله متعال می فرماید: ﴿وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَىٰ وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ﴾. [نجم/ ۱-۵] (سوگند به ستاره چون فرود می آید [که] یار شما نه گمراه شده و نه در نادانی مانده و از سر هوس سخن نمی گوید. این سخن جز وحیی نیست که [به او] وحی می شود. آن را [فرشته‌ی] بس نیرومند به او فرا آموخت).

بر این اساس، پیامبر ما محمد ﷺ در هر چه از سوی الله ابلاغ می کند - گفتار و کردار و تقریر - معصوم است و در این باره میان علما اختلافی نیست» فتاوی ابن باز (۶/ ۳۷۱).

شیخ الاسلام ابن تیمیه - رحمه الله - می گوید: «آیات دال بر نبوت پیامبران نشان دهنده ی این است که پیامبران در اخباری که از سوی الله عزوجل می آورند معصومند و جز حق نمی گویند و این معنای نبوت و متضمن آن است که خداوند غیب را به پیامبرش می گوید و پیامبر نیز غیب را به مردم می گوید و رسول مامور به دعوت مردم و رساندن پیام های پروردگار به آنان است» مجموع الفتاوی (۷/ ۱۸).

دوم: در مورد آنچه به عنوان یک انسان (نه پیامبر) از آنان سر می زند، چند حالت وجود دارد:

۱- عدم ارتکاب گناهان کبیره: پیامبران - چه پیش از بعثت و چه پس از آن - از انجام گناهان کبیره معصوم هستند.

شیخ الاسلام ابن تیمیه - رحمه الله - می گوید: «این عقیده که پیامبران از گناهان کبیره - نه صغیره - معصوم هستند، عقیده ی اکثر علمای اسلام و همه ی طوایف است... و این قول همچنین قول اکثر علمای تفسیر و حدیث و فقها است و بلکه از سلف و امامان و صحابه و تابعین و پیروانشان جز آنچه در توافق با این قول است، نقل نشده» مجموع الفتاوی (۴/ ۳۱۹).

۲- مسائلی که به تبلیغ رسالت و وحی مربوط نیست.

اما گناهان صغیره امکان دارد از آنان یا برخی از آنان سر بزند. به همین سبب اکثر اهل علم بر این رای هستند که آنان از گناهان صغیره معصوم نیستند و اگر هم مرتکب آن شوند کارشان با سکوت مورد تایید قرار نمی گیرد بلکه الله تبارک و تعالی آنان را هشدار می دهد و فوراً از آن توبه می کنند.

دلیل وقوع گناهان صغیره از پیامبران با وجود عدم سکوت و اقرار پروردگار، این سخن الله متعال درباره‌ی آدم است که می‌فرماید:
﴿وَعَصَى آدَمُ رَبَّهُ فَغَوَىٰ ثُمَّ اجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدَىٰ﴾ [طه / ۱۲۱-۱۲۲] (و آدم به پروردگار خود عصیان ورزید و بیراهه رفت.
 سپس پروردگارش او را برگزید و او را ببخشد و [وی را] هدایت کرد). این آیه دلیلی است بر وقوع گناه از آدم - علیه الصلاة
 والسلام - و عدم تایید کار او از سوی الله با وجود توبه‌ی او.

این سخن پروردگار متعال که می‌فرماید: **﴿قَالَ هَذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ عَدُوٌّ مُّضِلٌّ مُّبِينٌ قَالَ رَبِّ اِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي فَغَفَرَ لَهُ إِنَّهُ هُوَ الْعَفْوُ الرَّحِيمُ﴾** [قصص / ۱۵-۱۶] (گفت این از کار شیطان است چرا که او دشمنی گمراه کننده [و] آشکار است. گفت پروردگارا من بر خویشتم ستم کردم پس مرا ببخشد. پس الله او را آمرزید؛ همانا او آمرزنده‌ی مهربان است). موسی - علیه الصلاة
 والسلام - پس از آنکه آن مرد قبطی را کشت، به گناه خود اعتراف کرد و از الله درخواست آمرزش نمود و الله نیز گناهی را آمرزید.
 این سخن الله سبحانه و تعالی: **﴿فَاسْتَعْمَرَ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ فَغَفَرْنَا لَهُ ذَلِكَ وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَآبٍ﴾** [ص / ۲۴-۲۵] (پس از پروردگارش آمرزش خواست و به رو در افتاد و توبه کرد. پس این [ماجرا] را بر او بخشودیم و در حقیقت برای او پیش ما تقرب و فرجامی خوش خواه بود). گناه داود این بود که پیش از شنیدن طرف دوم دعوا عجله کرده و رای صادر کرده بود.

این پیامبر ما محمد ﷺ است که پروردگارش سبحانه و تعالی درباره‌ی برخی مسائل که در قرآن نیز آمده ایشان را مورد عتاب قرار داده از جمله:

﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكَ تَبْتَغِي مَرْضَاتَ أَزْوَاجِكَ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ﴾ [تحریم / ۱] (ای پیامبر چرا برای خشنودی همسرانت آنچه را الله برایت حلال گردانیده حرام می‌کنی [در حالی که] الله آمرزنده‌ی مهربان است). که سبب آن داستان مشهوری است که با برخی از همسران ایشان رخ داد.

همینطور عتاب ایشان توسط پروردگار در قضیه‌ی اسرای بدر:

مسلم در صحیح خود (۴۵۸۸) روایت کرده ابن عباس گفت: وقتی اسیران را گرفتند، رسول الله ﷺ به ابوبکر و عمر - رضی الله عنهما - فرمود: **«نظرتان درباره‌ی این اسیران چیست؟»** ابوبکر گفت: ای پیامبر خدا! آنان عموزادگان و عشیره‌ی ما هستند. نظر من این است که از آنان فدیة بگیری و این باعث قدرت گرفتن ما بر کافران شود؛ چه بسا الله آنان را به اسلام هدایت کند. سپس رسول الله ﷺ فرمود: **«نظر تو چیست ای فرزند خطاب؟»** گفت: نه به خدا سوگند ای پیامبر خدا ﷺ نظر من مانند ابوبکر نیست. رای من چنین است که اکنون که بر آنان قدرت یافته‌ایم گردنشان را بزنیم، عقیل را به علی بسپاری تا گردنش را بزند و فلان (یکی از اقوام عمر) را به من بسپاری تا گردنش را بزنم. زیرا اینان امامان کفر و سران آن هستند. پس رسول الله ﷺ به رای ابوبکر مایل شد و رای مرا نپذیرفت. فردا که نزد ایشان آمدم دیدم رسول الله ﷺ و ابوبکر نشستند و گریه می‌کنند. گفتم: ای پیامبر خدا! بگو شما و

دوستت برای چه گریه می کنی تا اگر گریه ام می آید بگیریم و اگر نه، برای گریه ی شما خود را به گریه بزنم؟! رسول الله ﷺ فرمود:

«برای نظری که دوستانت درباره ی گرفتن فدیة دادند، می گیرم. عذابی [که قرار بود برای این کار بر آنان نازل شود] را در نزدیکی همین درخت به من نشان دادند» سپس الله عزوجل این آیات را نازل کرد: **﴿مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْرَىٰ لَهُ أَتَىٰ فِي الْأَرْضِ تُرِيدُونَ عَرَصَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ يُرِيدُ الْآخِرَةَ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ لَوْلَا كِتَابٌ مِّنَ اللَّهِ سَبَقَ لَمَسَّكُمْ فِيمَا أَخَذْتُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ فَكُلُوا مِمَّا غَنِمْتُمْ حَلَالًا طَيِّبًا﴾** [انفال / ۶۷-۶۹] (هیچ پیامبری را سزاوار نیست که [برای گرفتن فدیة از دشمنان] اسیرانی بگیرد تا در زمین به طور کامل از آنان کشتار کند. شما متاع دنیا را می خواهید و آله آخرت را می خواهد و الله شکست ناپذیر حکیم است. اگر در آنچه گرفته اید از جانب الله نوشته اید نبود، قطعاً به شما عذابی بزرگ می رسید. پس از آنچه به غنیمت برده اید حلال و پاکیزه بخورید...) و غنیمت را بریشان حلال گرداند.

بر اساس این حدیث مشخص شد که انتخاب گذشت از اسیران توسط پیامبر ﷺ امری اجتهادی از سوی ایشان و پس از مشورت با اصحاب بوده و نصی از سوی الله درباره ی آن وجود نداشته.

سخن پروردگار متعال درباره ی ایشان که می فرماید: **﴿عَبَسَ وَتَوَلَّىٰ أَنْ جَاءَهُ الْأَعْمَىٰ﴾** [عبس / ۱-۲] (چهره در هم کشید و روی گردانید، که آن مرد نابینا پیش او آمد) که داستان صحابی جلیل، عبدالله بن ام مکتوم با پیامبر ﷺ و عتاب ایشان ﷺ از سوی پروردگار است.

شیخ الاسلام ابن تیمیه می گوید:

«به طور کلی آنچه از جمهور علما نقل شده این است که آنان (یعنی پیامبران) از ارتکاب گناهان صغیره معصوم نیستند اما کارشان مورد تایید قرار نمی گیرد، و گفته نمی شود که [گناهان صغیره] هرگز از آنان سر نمی زند. نخستین طایفه ی امت که عصمت مطلق آنان را مطرح نمودند و در این مورد بیشتر پافشاری می کنند، رافضیان هستند، زیرا آنان حتی در مورد فراموشی و اشتباه غیر عمد و تاویل اشتباه نیز معتقد به عصمت پیامبران هستند» مجموع الفتاوی (۴ / ۳۲۰).

بعضی از مردم این را [که پیامبران هم دچار گناه صغیره شوند] بسیار بد می پندارند و به تاویل نصوص کتاب و سنت در این باره می پردازند و آن تحریف می کنند. علت این حساسیت دو شبهه است:

شبهه ی اول اینکه خداوند متعال دستور به پیروی از پیامبران و الگو گرفتن از آنان داده است. امر به پیروی از پیامبران مستلزم این است که هر آنچه از آن ها سر می زند الگو و قابل پیروی باشد و هر کردار و اعتقادی از سوی آنان طاعت پروردگار است. اگر جایز بدانیم که از پیامبر ﷺ گناه سر بزند، تناقض پیش خواهد آمد زیرا باید در این صورت امر به پیروی از آن پیامبر همراه با سر زدن گناه یکجا شود، چرا که ما مامور به پیروی از او هستیم و در عین حال نباید از گناه او پیروی کنیم!

این شبهه در یک صورت درست بود، یعنی اگر گناهی که از پیامبر سر زده مخفی و نامشخص بود و امکان اشتباه آن با طاعت وجود داشت. [و مردم ندانسته از آن پیروی می کردند] اما خداوند متعال، پیامبران را به اشتباهشان آگاه کرده و به آنان هشدار می دهد و توفیق توبه‌ی فوری و بدون تاخیر به آنان عطا می کند.

شبهی دوم اینکه: گناهان منافی کمال و عامل نقص هستند.

این شبهه هم در صورتی درست بود که پس از گناه توبه رخ نمی داد، چرا که توبه باعث مغفرت گناهان است و منافاتی با کمال ندارد و پس از توبه هیچ سرزنشی متوجه شخص نیست، بلکه چه بسا افراد پس از توبه کامل تر و بهتر از قبل آن و زمانی هستند که گناه را مرتکب نشده اند. واضح است که هیچ پیامبری دچار گناهی نشده مگر آنکه به سرعت رو به توبه و استغفار می آورند. انبیاء بر یک گناه باقی نمی مانند و توبه را به تاخیر نمی اندازند و خداوند آنان را از اینکار معصوم داشته و پس از توبه کامل تر از پیش از آنند.

۳- اشتباه غیر عمد در برخی امور دنیوی:

اما اشتباه در امور دنیوی با وجود کمال عقل پیامبران و سداد رای و قدرت بصیرت آنان، امکان دارد و عملاً نیز از برخی از آنان سر زده است، مانند پیامبر ما محمد ﷺ، و این اشتباه ممکن است در عرصه‌های مختلف زندگی مانند پزشکی و کشاورزی و مانند آن، رخ دهد.

برای نمونه، امام مسلم در صحیح خود (۶۱۲۷) از رافع بن خدیج روایت کرده که وقتی پیامبر ﷺ به مدینه آمد آنان [یعنی مردم مدینه را دید که] نخل‌های خود را ایبار می کنند (یعنی خوشه‌ی درخت نر خرما را در خوشه‌ی درخت ماده‌ی خرما می گذارند). پس فرمود: **«چکار می کنید؟»** گفتند: این کاری است که همیشه انجام می دهیم. فرمود: **«شاید اگر اینکار را نکنید بهتر باشد»**. آنان نیز دست از تلقیح نخل کشیدند، اما خرما‌ی نخل‌ها ریخت، یا کم شد (نخل‌ها کم ثمر شدند) پس موضوع را به ایشان گفتند. ایشان فرمودند: **«همانا من بشری بیش نیستیم؛ هرگاه شما را به چیزی در دینتان امر کردم آن را بگیرید و هرگاه چیزی را از رای خود گفتم بدانید که من بشرم»**. بر این اساس دانستیم که پیامبران در امر وحی از اشتباه معصومند. اینجا به کسانی که در تبلیغ پیامبر ﷺ شک وارد می کنند و تشریحات ایشان را اجتهادات شرعی می دانند، می گوئیم: **«وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ»** (و از سر هوس سخن نمی گوید. این سخن جز وحیی نیست که [به او] وحی می شود).

از کمیسیون دائم فتوا پرسیده شده: آیا پیامبران و رسولان اشتباه می کنند؟

پاسخ:

بله؛ اشتباه می کنند اما خداوند متعال اشتباه آنان را تایید نمی کند بلکه از روی رحمت و مهربانی در حق آنان و امت‌هایشان اشتباهشان را تبیین نموده و لغزش آنان را بخشیده و توبه‌شان را از روی فضل و رحمت خود می پذیرد و الله آمرزنده و مهربان است،

چنانکه این مطلب با پی‌گیری آیات قرآن که در این باب آمده، آشکار است».

فتاویٰ کمیسیون دائمی افتاء (۳/۱۹۴).

والله اعلم.